

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10Csp/121/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8419201223
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2021:8419201223.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu P. D., N..XX.XX.XXXX, C. A. M. X, XXX XX M. zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému VÚB Leasing, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 820 05 Bratislava, IČO:31 318 045 zastúpenému Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Námestie Sv. Egídia 93, 058 01 Poprad o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 6.976,04 eur s príslušenstvom takto

r o z h o d o l :

I. Konanie v časti o zaplatenie sumy 3.300,27 eur a v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.300,27 eur od druhého dňa po doručení žaloby žalovanému do zaplatenia z a s t a v u j e .

II. Súd u r č u j e , že úver zo Zmluvy o pôžičke a Záložnej zmluvy č.XXXXXXXXXX D. XX.X.XXXX uzavretej medzi stranami je bezúročný a bez poplatkov.

III. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 3.675,77 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.675,77 eur od 6.6.2019 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Súd u r č u j e , že zmluvná podmienka v Zmluve o pôžičke a Záložnej zmluve Č..XXXXXXXXX D. XX.X.XXXX, uvedená v časti Spôsob financovania v znení: „Manipulačný poplatok s DPH 1190 Sk (splatný po ukončení zmluvného vzťahu)“, j e neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

V. Súd u r č u j e , že zmluvná podmienka v Zmluve o pôžičke a Záložnej zmluve Č..XXXXXXXXX D. XX.X.XXXX, uvedená v časti Spoločné ustanovenia v znení: „V prípade akéhokoľvek predčasného ukončenia zmluvy sa dlžník zaväzuje uhradiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške účelne vynaložených nákladov súvisiacich s poskytnutím pôžičky, max. do výšky 15 % z kúpnej ceny predmetu financovania“, j e neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

VI. Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov konania v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia.

VII. V časti o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru náhradu trov konania žalobcovi n e p r i z n á v a .

VIII. V časti o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok žalobca m á n á r o k na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca dňa 17.05.2019 podal na tunajšom súde žalobu, ktorou sa domáhal, aby súd určil, že zmluvné podmienky v Zmluve o pôžičke a Záložnej zmluve č.XXXXXXXXXX D. XX.X.XXXX uvedené v časti Spôsob financovania a Spoločné ustanovenia v žalobe citovanom znení sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Ďalej žiadal, aby súd žalovanému uložil povinnosť vydať mu bezdôvodné obohatenie vo výške 6.976,04 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6.976,04 eur od druhého dňa po doručení žaloby žalovanému do zaplatenia a povinnosť nahradiť mu trovy konania. Po pripustení zmeny žaloby navrhutej žalobcom v jeho písomnom podaní zo dňa 3.5.2021 uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 07.05.2021 predmetom konania a posúdenia bolo aj žalobcom navrhované určenie, že úver zo Zmluvy o pôžičke a Záložnej zmluvy č.XXXXXXXXXX D. XX.X.XXXX uzavretej medzi stranami je bezúročný a bez poplatkov.

2. V žalobe žalobca tvrdil, že ako kupujúci uzavrel dňa XX.XX.XXXX so spoločnosťou AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s. ako predávajúcim kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol predaj motorového vozidla zn. Š. H. E. X.X R., T. M. XXXX za dohodnutú kúpnu cenu vo výške 186.399,-Sk (6.187,31 eur). Uviedol, že časť kúpnej ceny vozidla vo výške 49.210,-Sk (1.633,47 eur) zaplatil ako akontáciu predávajúcemu v hotovosti pri podpise kúpnej zmluvy a časť kúpnej ceny vo výške 137.189,-eur (4.553,84 eur) mala byť predávajúcemu doplatená najneskôr do 10 dní po poskytnutí pôžičky spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. (bod V. kúpnej zmluvy). Žalobca v žalobe tvrdil, že pri podpise kúpnej zmluvy bola medzi ním ako dlžníkom a spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., ktorej právnym nástupcom je žalovaný ako veriteľom uzatvorená Zmluva o pôžičke a Záložná zmluva č.XXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva o úvere“) v ktorej bol uvedený predmet financovania a spôsob financovania časti kúpnej ceny motorového vozidla a spracovateľský poplatok vo výške 2.610,-Sk (86,64 eur) s tým, že v zmluve bola uvedená výška mesačnej splátky 4.969,-Sk (164,94 eur), počet splátok 60 a ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) vo výške 12,48 %. Celkový súčet splátok predstavoval sumu vo výške 9.896,43 eur, pričom žalobca uviedol, že celkovo na predmetný úver zaplatil 11.529,88 eur. Poukazujúc na § 52 ods.1, § 52a Občianskeho zákonníka a § 15 zákona o spotrebiteľských úveroch žalobca tvrdil, že predmetná zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou, pričom z charakteru kúpnej zmluvy a zmluvy o úvere vyplýva, že ide o závislé zmluvy a zmluva o úvere je zároveň zmluvou a viazanom spotrebiteľskom úvere. Keďže išlo o viazaný spotrebiteľský úver, ten mal byť podľa žalobcu výhradne určený (aj čerpaný) na financovanie konkrétneho tovaru, t.j. výlučne motorového vozidla na základe kúpnej zmluvy, avšak žalovaný nad rámec financovania ceny motorového vozidla do výšky úveru zarátal aj sumu vo výške 86,64 eur, t.j. spracovateľský poplatok. Započítanie nákladov spojených s poskytnutím úveru (navyše bez bližšej špecifikácie o aké náklady skutočne ide) do výšky poskytnutého úveru je podľa názoru žalobcu nekalou praktickou žalovaného, ktorou dochádza k zvýšeniu poskytnutého úveru, resp. k refundácii nákladov úveru (refundácii provízie za sprostredkovanie úveru predávajúcemu motorového vozidla) na úkor spotrebiteľa. Žalobca poukázal na § 4 ods.2 písm. a) a g) a § 4 ods.5 zákona č.258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinné v čase uzavretia zmluvy a tvrdil, že zmluva neobsahuje údaj o výške pôžičky- úveru a obsahuje nesprávny údaj o RPMN, lebo uvádza ju vo výške 12,48 %, avšak podľa výpočtu na internetovej kalkulačke je výška RPMN 41,31 %. Úver sa tak podľa žalobcu považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca v žalobe poukázal na posúdenie zmlúv žalovaného Slovenskou obchodnou inšpekciou, pričom príkladmo uviedol rozhodnutie SOI č.P/0437/07/11 zo dňa 07.03.2012. Tvrdil, že nakoľko je predmetný úver bezúročný a bez poplatkov, bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného predstavuje rozdiel medzi tým, čo na úver zaplatil (11.529,88 eur) a skutočne poskytnutým plnením (4.553,84 eur- doplatok kúpnej ceny), t.j. sumu vo výške 6.976,04 eur. V žalobe uviedol, že o tom, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil sa dozvedel dňa 24.10.2018 od združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS. Objektívna premlčacia doba začala podľa žalobcu plynúť dňa 17.01.2011, kedy zaplatil poslednú splátku úveru, čím došlo k skončeniu bezdôvodného obohacovania sa na strane právneho predchodcu žalovaného. Poukazujúc na § 52 ods.1, § 53 ods.1 a § 53 ods.5 Občianskeho zákonníka žalobca tvrdil, že ním uvedené zmluvné podmienky obsiahnuté v zmluve (o manipulačnom poplatku a zmluvnej pokute) sú neprijateľné zmluvné podmienky, keď tento pojem vychádza z predpokladu, že ide o zmluvnú podmienku, ktorá napriek požiadavke dobrej viery spôsobuje materiálnu disproporciu ku škode spotrebiteľa, čo je súd povinný preveriť z úradnej moci, pričom taká podmienka je absolútne neplatná. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia Súdneho dvora EÚ a § 298 ods.1 Civilného sporového poriadku.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca v žalobe označil Kúpnu zmluvu z 26.1.2006, Zmluvu o pôžičke a Záložnú zmluvu č.XXXXXXXXXX D. XX.X.XXXX, Prehľad úhrad číslo zmluvy : XXXXXXXXXXX, Výpočet RPMN pre spotrebiteľský úver, Rozhodnutie SOI, č.P/0437/07/11 zo dňa 07.03.2012, prehlásenie združenia HOOS z 26.10.2018, Komentár ASPI k § 107 OZ a str.130 IURA EDITION (lístkovnica) a rozsudky KS Banská Bystrica sp.zn.15Co/15/2015 a 16Co/1392/2014.

4. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že otázka rozpisu splátok bola definitívne vyriešená rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu a nie je preto vzhľadom na princíp právnej istoty v zmysle čl.2 ods.2 CSP prípustné rozhodovať o nej opačne. Pokiaľ ide o RPMN, k tomu uviedol, že v zmluve sa údaj o RPMN nachádza a je uvedený správne, v súlade s prílohou č.2 zákona č.258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ ide o zmluvnú pokutu, je to zákonný spotrebiteľský inštitút a tak podľa žalovaného nie je zrejmé, prečo by mal byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Žalovaný vzniesol námietku premlčania vo vzťahu k žalobcom požadovanému vydaniu bezdôvodného obohatenia. Podľa žalovaného v zmysle § 103 OZ sa každá splátka spotrebiteľského úveru považuje za samostatný peňažný dlh, ktorý sa premlčuje samostatne odo dňa zročniti každej jednotlivej splátky a keďže posledná splátka zo zmluvy bola tu zaplatená dňa 19.01.2011, premlčacia doba uplynula dňa 19.01.2014. Nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnený žalobou dňa 05.04.2019 titulom prijatia úroku, ktorý obsahovala každá jednotlivá splátka úveru sa v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka považuje za premlčaný. Žalovaný na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn.1Cdo/238/2017 a záver, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). Je tak podľa žalovaného právne irelevantné tvrdenie žalobcu, že až v októbri 2018 sa dozvedel o tom, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a je bezúročná a bez poplatkov, lebo objektívnu premlčaciu dobu nie je možné prekročiť a pokiaľ ide o plynutie subjektívnej premlčacej doby, poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn.3Cdo/169/2017 podľa ktorého aj v spotrebiteľských veciach sa začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby viaže na vedomosť o skutkových okolnostiach, teda nie právnych, a podstatné je kedy žalobca získal znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodit' zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie a na základe ktorých možno podať žalobu na súd. Citoval tiež z rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne sp.zn.27Co/255/2017 a Najvyššieho súdu SR sp.zn.1Cdo/67/2011 s tým, že citovaná judikatúra podľa žalovaného začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby jednoznačne objektivizuje vedomosťou o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodit' bezdôvodné obohatenie s tým, že takouto skutkovou okolnosťou je zaplatenie splátok úveru žalovanému, lebo už vtedy žalobca vedel o osobe, ktorá sa na jeho úkor údajne bezdôvodne obohatila a tiež mal k dispozícii údaje o skutočnostiach rozhodujúcich pre vyčíslenie výšky bezdôvodného obohatenia. Žalobca mal podľa žalovaného všetky informácie na posúdenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia už odo dňa uzavretia zmluvy, resp. odo dňa zaplatenia jednotlivých splátok úveru. Žalovaný žalobu žalobcu navrhol zamietnuť.

5. Repliku žalobca nepodal.

6. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na ktorom žalobca prostredníctvom právneho zástupcu trval na tvrdení, že jedná sa v danom prípade o bezúročný a bezpoplatkový úver. Poukázal na to, že žalovaný nepreukázal správnosť výpočtu RPMN, tá bola v zmluve uvedená nesprávne, a aj nesprávne uvedená RPMN má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Pokiaľ ide o žalovanú neprijateľnosť zmluvných podmienok, poukázal na to, že obdobné zmluvné podmienky už boli viacerými súdmi vyhlásené za neprijateľné, k čomu vo vyjadrení zo dňa 16.12.2020 odkázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.3S/22/2011 potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn.6Sžo/39/2012 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.21Co/57/2015 a pokiaľ ide o neprijateľnosť manipulačného poplatku, poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn.14Co/106/2018 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR sp.zn.9Cdo/15/2020. Ide podľa žalobcu o neprijateľné zmluvné podmienky, lebo žalovaná nepreukázala ich individuálne vyjednanie a tieto vyjadrujú finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré po materiálnej stránke nebolo dodané. Poukázal tiež na § 53 ods.4 písm.t/ Občianskeho zákonníka a prechodné ustanovenia k zákonu č.102/2014 Z.z., ktorým bol § 53 ods.4 písm.t/ zavedený do Občianskeho zákonníka. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa žalobcu nie je premlčaný, pričom v súvislosti so subjektívnou premlčacou dobou poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. III.ÚS 43/2020 a I.ÚS 51/2020 a tvrdil, že aj Ústavný súd už konštatoval, že subjektívnu premlčaciu dobu treba počítat' od skutočnej vedomosti o vzniku

bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, treba tu podľa neho aplikovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu, lebo zo strany žalovaného jedná sa minimálne o nepriamy úmysel obohatiť sa na úkor žalobcu. Úmysel prejavil sa podľa neho prijatím a ponechaním si každej jednej platby o ktorých žalovaný vedel, že mu nepatria. Podľa žalobcu z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn.1Cdo/238/2017 na ktoré sa ohľadne objektívnej premlčacej doby žalovaný odvolával nevyplýva nemožnosť aplikácie desaťročnej objektívnej premlčacej doby.

7. V písomnom vyjadrení zo dňa 3.5.2021 žalobca k otázke premlčania uviedol, že doterajšie názory na premlčanie, tak zo strany žalovaného ako aj z jeho strany je potrebné aktualizovať vzhľadom na zásadný rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19, PROFI CREDIT Slovakia s.r.o. z 2.4.2021 keď z tohto rozsudku, ako aj z rozsudku Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-698/18 a C 699/18 SC Raiffeisen Bank SA podľa žalobcu vyplýva, že na premlčanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého v dôsledku neprijateľných zmluvných podmienok ako aj na premlčanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého v dôsledku absencie obligatórnych náležitostí spotrebiteľských zmlúv začína plynúť tak subjektívna, ako aj objektívna premlčacia doba od okamihu určenia právneho dôvodu žalôb o vydanie bezdôvodného obohatenia súdom. Až od právoplatnosti rozsudku o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru tak podľa žalobcu začína plynúť subjektívna aj objektívna premlčacia doba pre vydanie bezdôvodného obohatenia s poukazom na čo rozšíril žalobu aj o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru z rovnakých dôvodov, z akých sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia.

8. Žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní žalobu navrhoval zamietnuť. Podľa neho je RPMN v zmluve uvedená správne, výpočet žalobcu, ktorý je len z internetovej stránky nepočíta so všetkými premennými. Trval na námietke premlčania a uviedol, že ak žalobca tvrdí, že sa o údajnom bezdôvodnom obohatení dozvedel až v roku 2018, je povinný to preukázať a rovnako pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, nestačí len všeobecné tvrdenie žalobcu že zo strany žalovaného bol úmysle obohatiť sa na úkor spotrebiteľa, ale tento je potrebné preukázať. Pokiaľ ide o spôsob výpočtu RPMN, na pojednávaní dňa 25.9.2020 právny zástupca žalobcu uviedol, že na dôkaz jej správnosti predloží súdu presný výpočet RPMN, tabuľku, pričom následne na pojednávaní dňa 2.12.2020 uviedol, že nakoľko sa jedná o starú zmluvu, nepodarilo sa mu dohľadať ten výpočet, nevie uviesť parametre výpočtu RPMN ani ich súdu doložiť. Na otázku súdu kde v zmluve je uvedený úrok právny zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 2.12.2020 uviedol, že v časti Spôsob financovania je uvedená RPMN, kde sú uvedené všetky náklady a teda predpokladá, že aj úrok. K argumentácii žalobcu v súvislosti s rozhodnutím Súdneho dvora vo veci C-485/19 uviedol, že v ten nestanovil začiatok plynutia premlčacej doby tak, ako to vykladá žalobca, lebo ak by sa pripustil taký výklad, spotrebiteľ by mohol svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia žiadať kedykoľvek, aj po 20-ich rokoch, čo by bolo v hrubom rozpore so zásadou že práva patria bdelym, so zásadou právnej istoty, ale najmä so samotným zmyslom premlčania. Poukázal na to, že tu zmluva uzavretá bola na dobu 5 rokov a ukončená bola ešte v roku 2011 a žalobca podal žalobu na súd až v apríli 2019. Takéto predlžovanie premlčacej doby nie je podľa žalovaného prípustné, keď žalobca mal od počiatku všetky dostatočné informácie na posúdenie svojho nároku.

9. V priebehu konania, písomným podaním zo dňa 29.12.2020 žalobca súdu oznámil, že čo sa týka vydania bezdôvodného obohatenia, tak čo do zaplatenia sumy 3.300,27 eur predstavujúcej akontáciu, havarijné poistenie a PZP berie žalobu späť, pričom z vyjadrenia žalobcu zo dňa 3.5.2021 a z petitu v ňom obsiahnutého je zrejmé, že žalobu vzal späť aj čo do úroku z omeškania zo sumy 3.300,27 eur, nakoľko po čiastočnom späťvzatí domáhal sa vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 3.675,77 eur a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.675,77 eur odo druhého dňa po doručení žaloby žalovanému do zaplatenia.

10. Žalovaný na pojednávaní dňa 07.05.2021 s čiastočným späťvzatím žaloby a so zastavením konania v danej časti súhlasil.

11. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby žalobcom po doručení žaloby žalovanému a po začatí pojednávania súd pristúpil k rozhodnutiu o tomto čiastočnom späťvzatí. Postup súdu nasledujúci v prípade, ak žalobca svoju žalobu vezme v priebehu konania sčasti späť upravuje § 145 CSP.

12. Podľa § 145 ods.2 CSP ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

13. Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

14. Vzhľadom k tomu, že žalobca svoju žalobu vzal sčasti späť a žalovaný súhlasil s čiastočným späťvzatím žaloby, postupujúc podľa § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 CSP súd v prvom výroku rozsudku konanie v rozsahu späťvzatia žaloby žalobcom zastavil.

15. Pokiaľ ide o nároky, ktoré ostali čiastočným späťvzatím žaloby nedotknuté, súd sa oboznámil s obsahom žaloby a s obsahom všetkých písomných vyjadrení strán, ktoré im aj vzájomne so všetkými ich prílohami doručil, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených stranami, keďže vykonanie žiadneho z nich nebolo namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné, tiež vylúčením žalobcu a zistil tento skutkový stav:

16. Nebolo medzi stranami sporné, že F. XX.XX.XXXX žalobca uzatvoril dve zmluvy, a to kúpnu zmluvu s predávajúcim AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s. predmetom ktorej bol predaj v nej špecifikovaného automobilu (Š. H. E. X.X R.) a Zmluvu o úvere označenú ako „Zmluva o pôžičke a záložná zmluva“ so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. ako veriteľom, pričom rovnako nebolo sporné, že právnym nástupcom spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. sa dňom 1.1.2018 stal žalovaný. V kúpnej zmluve (čl.5 spisu) obsiahnutej na tlačive spoločnosti AUTOCENTRUM AAA AUTO je uvedené, že kúpna cena kupovaného automobilu bola dohodnutá vo výške 186.399,-Sk s tým, že časť kúpnej ceny vo výške 49.210,-Sk kupujúci zaplatí predávajúcemu v hotovosti pri podpise tejto zmluvy a zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 137.189,-Sk bude predávajúcemu doplatená najneskôr do 10 dní po poskytnutí pôžičky spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. Z kúpnej zmluvy vyplýva, že za predávajúceho pri jej uzavretí konal so žalobcom zamestnanec J. D..

17. Zo zmluvy označenej ako „Zmluva o pôžičke a záložná zmluva“ číslo XXXXXXXXXX súd zistil, že spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. ako veriteľ bola pri jej uzavretí zastúpená na základe plnej moci spoločnosťou AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s. za ktorú konal takisto J. D.. Predmetom tejto zmluvy bolo poskytnutie úveru na obstaranie predmetu financovania - motorového vozidla Š. H. E. X.X R.. V úverovej zmluve je ako dohodnutá kúpna cena predmetu financovania uvedená suma 186.399,-Sk. Po časti zmluvy označenej ako „Predmet financovania“ nasleduje časť označená ako „Spôsob financovania“ a v nej je uvedené, že mesačná splátka je 4.969,-Sk, spracovateľský poplatok s DPH 2.610,-Sk, Manipulačný poplatok s DPH (splatný po ukončení zmluvného vzťahu) 1.190,-Sk, počet mesačných splátok 60, dátum prvej mesačnej splátky 10.2.2006, spôsob úhrady : bankovým prevodom. Ďalej je tam uvedené, že Ročná percentuálna miera nákladov vo výške 12,48 % je vypočítaná v súlade so zákonom č.258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v platnom znení z celkového súčtu splátok 298.140,-Sk a sú v nej zahrnuté všetky poplatky.

18. V časti zmluvy (strana 2) obsahujúcej údaje o záložnej zmluve je uvedené, že najvyššia hodnota istiny, do ktorej sa pohľadávka záložného veriteľa zabezpečuje je 139.799,-Sk.

19. V záverečnej časti tlačiva zmluvy, na strane 2 je časť nazvaná Spoločné ustanovenia, ktorá má podobu súvislého, neoddeliteľného, husto písaného textu v rámci ktorého je okrem iného obsiahnuté aj to, že cit. „V prípade akéhokoľvek predčasného ukončenia zmluvy sa dlžník zaväzuje uhradiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške účelne vynaložených nákladov súvisiacich s poskytnutím pôžičky, max. do výšky 15 % z kúpnej ceny predmetu financovania“.

20. Vyššie uvedené skutočnosti súd zistil z písomného vyhotovenia predmetnej úverovej zmluvy, ktorej prílohami uvedenými v jej závere mali byť Všeobecné obchodné podmienky, Splnomocnenie, Záznam o rokovaní, Informácie pre klienta, Návrh poistenia, Potvrdenie o uzatvorení poistenia, Príslušné Všeobecné poisťovacie podmienky, Zmluvné dojednania a Osobitné dojednania uvedené v Návrhu poistenia, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o pôžičke alebo Leasingovej zmluvy.

21. Po výzve súdu žalovanému na predloženie všetkých príloh k predmetnej zmluve žalovaný predložil prílohy k zmluve č. XXXXXXXXXX, okrem iného listinu označenú ako „Dohoda o platbách- faktúra“ (čl. 145 spisu) v ktorej je uvedené, že výška istiny je 139.799,-Sk (4.640,47 eur) a tiež Splátkový kalendár v ktorom je uvedené, že poplatok za poskytnutie pôžičky bol vo výške 2.610,-Sk (86,64 eur) s tým, že ten je splatný v deň prevzatia vozidla.

22. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci, nebolo medzi stranami sporné, že pre posúdenie náležitostí zmluvy, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý účelovo viazaný spotrebiteľský úver (na kúpu vozidla) potrebné bolo vychádzať z ustanovení zákona č.258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (26.1.2006), keď aj podľa prechodných ustanovení aktuálneho zákona o spotrebiteľských úveroch č.129/2010 (§ 25 ods. 1) právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom

2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov. Súd na vec aplikoval aj ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku a tiež ustanovenia verejnoprávneho predpisu obsahujúceho kogentné ustanovenia na ochranu spotrebiteľa - zákona o ochrane spotrebiteľa.

23. Podľa § 1 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch č.258/2001 Z.z. v znení účinnom k 26.1.2006 tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

24. Podľa § 2 písm. a), b) a d) predmetného zákona sa na účely tohto zákona rozumie

a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme,

b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom

d) ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy tohto zákona z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru.

25. Podľa § 4 ods.1 a 2 uvedeného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

(2) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä

a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,

b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,

c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby,

d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,

e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

f) meno a adresu spotrebiteľa,

g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,

h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,

i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20020401>>, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

26. Podľa § 4 ods.5 uvedeného zákona od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

27. Žalobca v žalobe svoj právny názor o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru založil okrem iného na tom, že v zmluve je nesprávne uvedený údaj o RPMN, pričom poukazoval na to, že úver mal byť výhradne určený (a aj čerpaný) na financovanie konkrétneho tovaru, motorového vozidla, avšak veriteľ nad rámec ceny motorového vozidla do výšky úveru zarátal aj spracovateľský poplatok vo výške 86,64 eur, hoci započítanie nákladov spojených s poskytnutím úveru (navyše bez ich bližšej špecifikácie) do výšky poskytnutého úveru je nekalou praktikou, ktorou dochádza k zvýšeniu poskytnutého úveru, resp. k refundácii nákladov úveru na úkor spotrebiteľa.

28. S názorom žalobcu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru sa súd stotožňuje. V zmluve je nesprávne uvedená RPMN, čo podľa § 4 ods.2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť tohto úveru. Z účelu zákona je bezpochyby zrejmé to, čo potvrdzuje aj rokmi ustálená súdna prax, a síce, že v zmluve nestačí uviesť akýkoľvek údaj, aby požiadavka zákona bola formálne naplnená, ale musí ísť o údaj správny, pravdivý, nakoľko cieľom ustanovení zákona o náležitostiach zmluvy je pravdivo informovať spotrebiteľa, čo sa v danom prípade nestalo, lebo v zmluve síce je uvedený údaj o RPMN, avšak ten je uvedený v nesprávnej, zavádzajúcej, zákonu odporujúcej výške, preto nemožno naň prihliadať a hľadá sa naň, akoby v zmluve nebol uvedený vôbec. Zákon jasne definuje (§ 2 písm.d/) že ročnou percentuálnou mierou nákladov je sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy tohto zákona z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených

so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru. V kúpnej zmluve je priamo, výslovne a nepochybne uvedené, že dohodnutá kúpna cena za automobil je 186.399,-Sk s tým, že časť kúpnej ceny vo výške 49.210,-Sk kupujúci zaplatí v hotovosti predávajúcemu pri podpise zmluvy a zvyšok vo výške 137.189,-Sk bude predávajúcemu doplatený po poskytnutí pôžičky spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., teda výška úveru mala tu byť 137.189,-Sk a z tejto výšky úveru mal podľa § 2 písm.d) zákona vychádzať výpočet RPMN. Tu však z obsahu samotnej úverovej zmluvy, kde je v rámci ustanovení o záložnej zmluve uvedené, že najvyššia hodnota istiny, do ktorej sa pohľadávka zabezpečuje je 139.799,-Sk ako aj z obsahu jej príloh ako jej neoddeliteľnej súčasti (vid' napr.čl.145 spisu) kde sa uvádza ako výška istiny úveru suma 139.799,-Sk (teda 137.189,-Sk ako doplatok za auto+ 2.610,-Sk ako manipulačný poplatok) je zrejme, že veriteľ k sume 137.189,-Sk ako skutočnej výške úveru (reálneho plnenia v prospech žalovaného titulom doplatku kúpnej ceny vozidla) pripočítal sumu 2.610,-Sk v zmluve uvedenú ako spracovateľský poplatok, čo malo vplyv aj na nesprávny výpočet RPMN.

29. Správne žalobca poukázal na súvislosť údajov o celkovej výške úveru v úverovej zmluve a kúpnej zmluve. V okolnostiach tu súdnej veci nemožno tieto závislé zmluvy a údaje oddeliť. Ide tu navyše o zjavné klamanie spotrebiteľa o cene, lebo v spoločných ustanoveniach zmluvy sa klamlivo uvádza, že „Dlžník podpisom tejto zmluvy prehlasuje, že zaplatil spracovateľský poplatok, v hotovosti do rúk obchodného zástupcu“, hoci zo zmluvy a jej príloh je absolútne a bez akýchkoľvek pochybností zrejme, že tento poplatok nebol zaplatený v hotovosti žalobcom, ale bol v skutočnosti pripočítaný k výške úveru (k istine) a zahrnutý do sumy splátok (teda nie hradený v hotovosti pri podpise ale až v rámci splátok), keďže zo splátkového kalendára k zmluve vyplýva, že istina, ktorú splátkami žalobca splácal (riadok 4) bola spolu vo výške 139.799,07 Sk (4.640,48 eur). Tieto prílohy k zmluve predložené samotným žalovaným (ale aj údaj o istine úveru v časti zmluvy o záložnej zmluve) teda potvrdzujú tvrdenie žalobcu pri jeho výsluchu, že okrem samotnej zálohy žiadne poplatky pri uzavretí zmluvy neplatil (teda ani spracovateľský poplatok) a ani súd vychádzajúc zo žalobcom predložených listín nemá najmenšie pochybnosti, že do istiny úveru veriteľ započítal aj spracovateľský poplatok vo výške 2.610,-Sk, čím okrem iného spôsobil, že je nesprávne uvedený aj údaj o RPMN, lebo pri reálnej výške úveru len 137.189,-Sk (doplatok ceny vozidla) je správna RPMN vo výške cez 43 % a v zmluve je ako RPMN uvedená len hodnota 12,48 %, ktorá absolútne nezodpovedá realite. Aj pri výpočte vychádzajúcom z výšky úveru 139.799 Sk (4.640,48 eur) by správna výška RPMN podľa výpočtu súdu cez portál Ministerstva financií SR bola cez 42 %.

30. V každom prípade bolo na žalobcovi, aby predložil dôkaz, že údaj o RPMN uvedený v zmluve je správny, čo tento neurobil, lebo najskôr síce tvrdil, že predloží tabuľku s príslušným konkrétnym výpočtom, avšak následne uviedol, že ňou nedisponuje, čím neuniesol dôkazné bremeno o správnosti údajov o RPMN v zmluve.

31. Koniec koncov, i keby údaj o RPMN bol uvedený v správnej výške (čo nebol) i tak by bola žaloba žalobcu dôvodná, lebo podľa § 4 ods.5 zákona od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere a tu v zmluve úrok nikde uvedený nie je, nie je uvedená jeho výška, sadzba, preto už z dôvodu podľa § 4 ods.5 naň veriteľ nemal nárok. Pri jasnej a zrozumiteľnej dikcii zákona, ktorý uvádza, že od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok, ktorý nie je uvedený v zmluve o spotrebiteľskom úvere neobstojí obrana žalovaného, keď na pojednávaní dňa 2.12.2020 na otázku kde v zmluve je uvedený úrok uviedol, že je tam uvedená RPMN kde sú uvedené všetky náklady, teda predpokladá že aj úrok, lebo RPMN je jedna náležitosť (§ 4 ods.2 zákona) a samostatné uvedenie úroku je napriek tomu jasne a nepochybne vyžadované v § 4 ods.5 zákona. Zo splátkového kalendára k zmluve vyplýva, že okrem istiny 4.640,48 eur (139.799,07 Sk) mal žalobca hradiť už len poistné za havarijné a povinné zmluvné poistenie a práve úroky vo výške 3.589,12 eur (108.120,93 Sk) na ktoré tu nárok nevznikol a tak niet pochyb, že plnenie sumy 3.589,12 eur žalobcom bolo plnením bez právneho dôvodu rovnako ako plnenie sumy 86,64 eur (2.610,-Sk) titulom „spracovateľského poplatku“ na ktorý nárok nevznikol jednak pre bezpoplatkovosť úveru pre nesprávne uvedenú RPMN, ako aj preto, že tento poplatok, ktorý nebol nijako bližšie špecifikovaný, ani preukázaný (že pokrýva skutočné plnenie, ak áno aké) má základ v nekalej praktike, klamaní spotrebiteľa o cene, keď vychádzajúc z obsahu samotnej zmluvy mal byť zaplatený pri podpise zmluvy v hotovosti do rúk obchodného zástupcu (čo by potom znamenalo že veriteľ nemal naň nárok duplicitne v rámci splátok, ako k tomu došlo, keďže žalobca ho uhradil práve v rámci splátok úveru). Aj suma 3.589,12 eur titulom úrokov, aj suma 86,64 eur titulom daného poplatku tak boli plnením bez právneho dôvodu.

32. O nesprávnosti konania predávajúceho a veriteľa a zavádzaní spotrebiteľa o cene služby nemožno mať pochyb, nakoľko zákon o ochrane spotrebiteľa č.634/1992 Z.z. v znení k 26.1.2006 jasne upravoval, že predávajúci, ktorým sa v zmysle jeho § 2 ods.1 písm. a) rozumie podnikateľ, ktorý spotrebiteľovi predáva výrobky alebo poskytuje služby, je povinný jednoznačne informovať spotrebiteľa o cene

predávaných výrobkov alebo poskytovaných služieb platnej v okamihu ponuky, pričom informácie o cene alebo okolnosť, že informácia je neúplná alebo chýba, nesmie najmä vzbudzovať dojem, že: a) cena je nižšia, než aká je v skutočnosti, b) určenie ceny závisí od okolností, od ktorých v skutočnosti nezávisí, c) v cene sú zahrnuté dodávky výrobkov, výkonov, prác alebo služieb, za ktoré sa v skutočnosti platí osobitne, d) cena bola alebo bude zvýšená, znížená alebo nezmenená, aj keď to tak nie je, e) vzťah ceny a užitočnosti ponúkaného výrobku alebo služby a ceny a užitočnosti porovnateľného výrobku alebo služby je taký, aký v skutočnosti nie je (viď § 12 ods.1 a 2 zákona č.634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení k 26.1.2006.)

33. Z hľadiska posúdenia, či je v zmluve správne vyjadrená a uvedená zákonná náležitosť - RPMN ktorá je naviazaná na výšku úveru a či nedošlo ku klamaniu spotrebiteľa o cene vo vzťahu k zákonu o ochrane spotrebiteľa je úplne irelevantné, či predchodca žalovaného reálne poskytol na účet predávajúceho sumu 139.799,-Sk, lebo z kúpnej zmluvy vyplýva, že reálna hodnota plnenia pre žalobcu bola len 137.189,-Sk (doplatok reálnej kúpnej ceny auta) a zvyšok predstavoval spracovateľský poplatok (zjavne však provízia predávajúceho), ktorý nesmie byť súčasťou údajov o výške úveru. Je logické, že predávajúci ako subjekt sledujúci v rámci podnikateľskej činnosti dosiahnutie zisku očakáva províziu v súvislosti s predajom, avšak je nepripustné odmenu predávajúceho, či náklady veriteľa spojené s úverom započítať do výšky poskytnutého úveru, čím sa premietajú aj do nesprávnej výšky RPMN.

34. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že reálne žalobcovi poskytnutá bola len suma úveru vo výške 137.189,-Sk (4.553,84 eur) ako doplatok kúpnej ceny auta. Uvedená peňažná suma bola celkovou výškou poskytnutého spotrebiteľského úveru a z nej mal podľa § 2 písm.d/ zákona č.258/2001 Z.z. vychádzať výpočet RPMN. Náklady ako spracovateľský poplatok sú obdobou poplatku, odmeny za poskytnutie úveru (v splátkovom kalendári sa aj výslovne uvádzajú ako „poplatok za poskytnutie pôžičky“) a už z logiky veci nie sú skutočným plnením v prospech a v záujme dlžníka, ale v prospech a v záujme veriteľa, preto podľa názoru súdu nemožno ich poňať do údajov o celkovej výške spotrebiteľského úveru. Sú to náklady spojené s poskytnutím úveru, mali byť preto zahrnuté do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, avšak v žiadnom prípade nie do výšky úveru. Akékoľvek obchádzanie kogentnej zákonnej definície výšky spotrebiteľského úveru a nákladov spojených so spotrebiteľským úverom nie je možné hodnotiť inak než obchádzanie zákona. K tomu podporne pozri uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.03.2017 sp.zn.20Co/126/2016, kde bol riešený obdobný prípad so záverom, že ide o obchádzanie zákona.

35. Vo vzťahu k uvedenému súd poukazuje na rozsudok SD EÚ vo veci C-377/14 Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti FINWAY a.s., ktorý vo výroku rozsudku v bode 3. výslovne uviedol, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Podľa Súdneho dvora do celkovej výšky úveru v zmysle čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods.2 smernice 2008/48 nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorej výpočet závisí od celkovej výšky úveru (body 86. a 87. rozsudku).

36. Krajský súd v Prešove už pred viac ako siedmimi rokmi, v rozsudku z 21. novembra 2012, sp. zn.18Co 109/2011 formuloval názor v zmysle ktorého je neprijateľný taký postup pri uzatvorení úverovej zmluvy a také jej ustanovenie, ktoré veriteľovi umožňuje inkasovať prvú splátku a poplatok už pri poskytnutí úveru. V zmysle predmetného rozsudku, cit. „je poskytovanie úveru za stavu, že si z neho ešte pred jeho poskytnutím dodávateľ zinkasuje nejakú jeho časť v rozpore s ratio legis právnej úpravy úveru...Takéto úverovanie odporuje aj spotrebiteľskému právu, pretože sa spotrebiteľovi poskytuje úver na jeho ekonomické využitie v krátenej výške a úroky sa pritom počítali aj z neposkytnutých peňažných prostriedkov.“

37. Súd poukazuje aj na aktuálny rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.9Co/102/2019 zo dňa 28.05.2020. V ňom krajský súd okrem iného uviedol, cit. „celková výška úveru je čiastkou, ktorú veriteľ reálne dá dlžníkovi k dispozícii. Za takúto čiastku nie je možné považovať sumu, ktorú by dlžník mohol vyčerpať, ale bola započítaná na úhradu akejkoľvek platby, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi. V takom prípade totiž takáto čiastka (platba pre veriteľa) nie je daná do dispozičnej sféry dlžníka, ale zostáva v dispozičnej sfére veriteľa... Základným zmyslom uvedenia ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorá je výpočtom časovej hodnoty budúcich plnení je možnosť spotrebiteľa porovnať cenu

spotrebiteľských úverov ponúkaných na finančnom trhu. V tomto zmysle je podstatnou informáciou pre rozhodnutie spotrebiteľa vstúpiť zo záväzkového vzťahu, musí byť preto uvedená správne... Ak žalobca na základe zmluvy poskytol žalovanému reálne sumu 1.900 eur a ročnú percentuálnu mieru nákladov vypočítal ako by mu poskytol 2.000 eur, znamená to, že v neprospech spotrebiteľa uviedol RPMN v nižšom percentuálnom vyjadrení než mal, v dôsledku čoho v zmluve uviedol v neprospech spotrebiteľa nesprávnu, zavádzajúcu RPMN a nesprávne tým uviedol aj celkovú výšku úveru, pričom táto nesprávnosť, ako už bolo uvedené, má rovnaké dôsledky ako keby údaj o RPMN a údaj o celkovej výške úveru neboli uvedené vôbec, t.j. bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.“

38. O tom, že správne uvedenie RPMN má kľúčový význam, a že ide o kľúčový údaj svedčí koniec koncov aj to, že aj v súčasnosti, teda po novele súčasného zákona o spotrebiteľských úveroch 129/2010 Z.z. uskutočnenej zákonom č.279/2017 Z.z. ktorá zohľadňuje závery Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová, a ktorá v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, a to práve za účelom zabezpečenia súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len "smernica 2008/48/ES") ostáva správne uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov podmienkou vzniku nároku veriteľa na úroky a poplatky. Aj po tejto novele sa totiž za bezúročný a bez poplatkov bude považovať úver, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa a ak tam nie je uvedená celková výška spotrebiteľského úveru.

39. Prípady, kedy súčasťou istiny úveru sú aj náklady spojené s poskytnutím úveru čím je nesprávne uvedená RPMN judikatúra (vid' napr. vyššie uvedené uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. sp.zn.20Co/126/2016) už vo viacerých prípadoch kvalifikovala ako nekalú obchodnú praktiku zdôrazňujúc následne ten aspekt, že výkon práv nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi a o takýto prípad ide aj vtedy, ak sa právo uplatňuje po použití nekalej obchodnej praktiky (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Je preto zrejmé, že veriteľ tu nemal nárok na žiadne iné plnenie ako bola suma reálne vyplatená žalobcovi ako doplatok ceny auta.

40. Žalobca bol daným postupom zjavne uvedený do omylu pokiaľ ide o cenu a spôsob jej výpočtu majúcu vplyv na výšku úveru a RPMN, čo nemôže požívať právnu ochranu. Keďže tu bol tak predávajúci ako aj veriteľ (predchodca žalovaného) zastúpený jednou a tou istou osobou (J. D.), žalovaný nemôže sa zbaviť zodpovednosti za postup tejto osoby, hoci on nebol stranou kúpnej zmluvy. Žalovaný si sám zvolil spoločnosť AUTOCENTRUM AAA Auto ako zástupcu na uzavretie úverovej zmluvy, nemôže sa preto zbaviť zodpovednosti za konanie tohto zástupcu a jemu musí ísť na ťarchu, ak jeho zástupca nesprávne uviedol výšku RPMN, keď do výšky úveru započítal aj spracovateľský poplatok, keď navyše peniaze z úveru nemal obdržať spotrebiteľ, ale vyplatené veriteľom mali byť práve na účet predajcu, preto mal spotrebiteľ transparentne vedieť čo a na základe čoho sa financuje. Je tu úplne zjavné obchádzanie zákona, ak jeden a ten istý človek v jeden a ten istý deň do kúpnej zmluvy uvedie, že prostredníctvom konkrétnej zmluvy o pôžičke doplatí sa len kúpna cena vozidla výške 137.189,-Sk a súčasne v rozpore s tým do úverovej zmluvy a jej príloh uvedie, že prevzal v hotovosti od dlžníka spracovateľský poplatok, hoci v skutočnosti ho pojme do výšky istiny úveru, ktorú v zmluve aj v jej prílohách už uvedie vo výške 139.799,-Sk. Klamlivé informovanie o cene je ako už súd uviedol nekalou praktikou.

41. Úver poskytnutý žalobcovi preto zo všetkých uvedených dôvodov je bezúročný a bez poplatkov, žalobca nebol povinný plniť nič nad sumu 4.553,84 eur a preto súd vyhovel žalobe po jej zmene čo do požadovaného určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru zo zmluvy (vid výrok II rozsudku). Ak žalovaný namietal nedostatok naliehavého právneho záujmu na takomto určení vzhľadom na podanú žalobu o plnenie titulom vydania bezdôvodného obohatenia, tak k tomu súd uvádza nasledovné. Súd sa zaoberal prípustnosťou predmetnej žaloby z hľadiska členenia žalôb podľa § 137 CSP ale tiež skutočnosťou, či vzhľadom na inak platný záver, že možnosť podania žaloby o plnenie (tu je ňou tá časť žaloby, ktorou sa žalobca domáha vydania bezdôvodného obohatenia) v zásade vylučuje možnosť súčasnej určovacej žaloby je možné vyhovieť žalobe tak pokiaľ ide o požadované určenie (úveru za bezúročný a bez poplatkov a určenie neprijateľných zmluvných podmienok) ako aj pokiaľ ide o požadované plnenie a dospel k záveru, že je to možné a prípustné.

42. Žaloba žalobcu je v danej časti žalobou o určenie právnej skutočnosti v zmysle § 137 písm. d) CSP, keďže žalobca sa domáha v prejednávanej spore (okrem vydania bezdôvodného obohatenia) aj určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov a určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok. Pri posúdení splnenia podmienok na podanie uvedenej žaloby, súd vychádzal z ust. § 3 ods. 3 a ods. 5 prvá veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb.

o priestupkoch v znení neskorších predpisov podľa ktorých každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva.

43. Z uvedeného potom vyplýva, že spotrebiteľ má právo na súdnu ochranu nielen pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ale aj pred nekalými obchodnými praktikami (§ 7 zákona č. 250/2007 Z. z.). V súvislosti s obranou žalovaného ohľadne neprípustnosti žaloby v súdnej veci súd upriamil pozornosť aj na § 298 CSP, podľa ktorého, súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu (tak, ako to bolo aj v prejednávanej príhode) aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve, alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou, je neprijateľná.

44. Súd predmetnú žalobu v časti požadovaných určení posúdil ako žalobu v zmysle § 137 písm. d) CSP, keď prípustnosť tejto žaloby vyvodil z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Uvedený záver vyplýva aj z doslovného znenia § 298 ods. 2 CSP, ktoré popri vyslovení neprijateľnosti zmluvnej podmienky zo strany súdu (ktorá má za následok neplatnosť podmienky) výslovne prezumuje kumulatívne priznanie nároku spočívajúceho v plnení (bezodhodnom obohatení, primeranom finančnom zadosťučinení), ktoré má charakter žaloby na plnenie z čoho možno jednoznačne vyvodiť, že tieto petity (o určení neprijateľnosti zmluvných podmienok, bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a o vydanie bezodhodného obohatenia) popri sebe súčasne obstoja.

45. V súvislosti s názorom, že je možné žalovať určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru popri žalobe o vydanie bezodhodného obohatenia (súčasne) súd poukazuje napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.11Co/57/2017 alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.13Co/106/2019.

46. Súd v súvislosti s touto námietkou žalovaného poukazuje na novelu zákona o spotrebiteľských úveroch č.129/2010 Z.z. uskutočnenú zákonom číslo 279/2017 Z.z. ktorou sa do tohto zákona zaviedlo ust. § 11 ods.4 podľa ktorého spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. 18ba Poznámka pod čiarou k odkazu 18ba pritom znie: „18ba) § 137 ods. c) a d) Civilného sporového poriadku.“. Zákonodarcu teda počnúc dňom 1.1.2018 explicitne zakotvil procesnú prípustnosť žaloby na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru, keď predmetný zákon je jedným z osobitných zákonov v zmysle ust. § 137 CSP. Táto explicitná úprava v čase začatia konania už bola účinná, platí aj pre staré zmluvy, preto o procesnej prípustnosti časti žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nemožno pochybovať.

47. Žalobca tvrdil, že vzhľadom na to, že dostal od právneho predchodcu žalovaného na základe zmluvy o úvere zo dňa 26.1.2006 len sumu 4.553,84 eur a zaplatil mu pri bezúročnom a bezpoplatkovom úvere sumu až 11.529,88 eur (takúto sumu ako uhradenú žalovaný nespóril a preukázaná bola prehľadom úhrad na čl.7 a 8 spisu), došlo zo strany žalovaného k bezodhodnému obohateniu sa na jeho úkor vo výške rozdielu medzi uhradenou sumou 11.529,88 eur a sumou predstavujúcou istinu úveru (4.553,84 eur), akontáciu (1.633,47 eur), havarijné poistenie (1.071,60 eur) a PZP (595,20 eur), teda k bezodhodnému obohateniu vo výške 3.675,77 eur, ktoré preto žiadal vydať- zaplatiť.

48. Podľa § 451 ods.1 a 2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezodhodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodhodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

49. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezodhodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

50. Podľa § 458 ods.1 Občianskeho zákonníka musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezodhodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

51. Ako už súd uviedol, úver poskytnutý právnym predchodcom žalobcovi je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca tak bol povinný vrátiť veriteľovi len sumu istiny čerpaného úveru, nič viac. Keďže bolo preukázané, že žalobca plnil aj nad rozsah istiny čerpaného úveru, sú tieto peňažné prostriedky bezodhodným obohatením, ktoré veriteľ získal na úkor žalobcu plnením bez právneho

dôvodu (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a preto ich žalovaný musí vydať (§ 456 Občianskeho zákonníka).

52. Čo sa týka samotnej konkrétnej, tu uplatňovanej výšky nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ten po čiastočnom späťvzati žaloby je dôvodný. Žalobca pôvodne do výšky bezdôvodného obohatenia nesprávne započítal aj akontáciu a platby ktoré platil za havarijné poistenie a PZP, avšak v danej časti žalobu vzal späť, preto čo do sumy 3.675,77 eur žaloba bola dôvodná. Táto suma je rozdielom medzi sumou žalobcom zaplatenou (11.529,88 eur) a sumou, na ktorú právny dôvod bol (akontácia- 1.633,47 eur + istina úveru /doplatok ceny auta/ vo výške 4.553,84 eur + poistné za havarijné poistenie vozidla vo výške 1.071,60 eur + poistné za PZP vo výške 595,20 eur). Súd preto na základe výsledkov vykonaného dokazovania ustálil, že suma bezdôvodného obohatenia, ktoré je žalovaný ako právny nástupca pôvodného veriteľa žalobcovi v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka povinný vydať je vo výške 3.675,77 eur, keďže ide o majetkový prospech získaný plnením žalobcu bez právneho dôvodu vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Keďže v priebehu konania neboli zistené žiadne skutočnosti spochybňujúce tvrdenie žalobcu, že žalovaný túto sumu mu ku dňu podania žaloby ani do dňa vyhlásenia rozsudku nezaplatil ani sčasti (potvrdzuje to aj postoj žalovaného k žalobe, ktorý popieral samotnú dôvodnosť takého nároku) súd žalobe aj čo do povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v celom uplatnenom rozsahu vyhovel. Dlh žalovaného vo forme jeho bezdôvodného obohatenia je ku dňu vyhlásenia rozsudku celý splatný, nakoľko o jeho vydanie požadovaný bol najneskôr doručením mu žaloby žalobcu (§ 563 Občianskeho zákonníka), napriek tomu tak neurobil, preto súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.675,77 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (§ 232 ods.3 CSP).

53. Žalobca v žalobe popri zaplatení istiny vo výške 3.675,77 eur žiadal zaplatiť aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.675,77 eur od druhého dňa po doručení žaloby žalovanému do zaplatenia.

54. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

55. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

56. Vykonávacím predpisom ustanovujúcim výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania je Nariadenie vlády Slovenskej republiky č.87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

57. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.2.2013 výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

58. Čo sa týka požadovaného úroku z omeškania, žalovaný bezdôvodné obohatenie žalobcovi bol povinný vydať na jeho výzvu (§ 563 Občianskeho zákonníka). Keďže výzva pred podaním žaloby preukázaná ani tvrdená nebola, za výzvu v zmysle § 563 OZ je možné považovať až doručenie žaloby žalovanému k čomu došlo dňa 04.06.2019. Nakoľko v lehote podľa § 563 OZ, t.j. do 05.06.2019 nebolo bezdôvodné obohatenie žalobcovi žalovaným vydané, odo dňa 06.06.2019 je žalovaný v omeškaní s plnením tejto svojej povinnosti a preto je povinný počnúc týmto dňom platiť žalobcovi úrok z omeškania, ktorého sadzba určená podľa vyššie uvedeného normatívneho pravidla ku dňu 06.06.2019 je 5 % ročne. Preto aj v časti o zaplatenie úroku z omeškania zo sumy 3.675,77 eur vo výške 5 % ročne od 06.06.2019 do zaplatenia súd žalobe vyhovel.

59. Námietku premlčania vznesenú žalovaným súd nepovažoval za dôvodnú. Súd sa v tomto smere stotožnil s argumentáciou žalobcu a má za to, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo uplatnené tak v subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej dobe.

60. Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia podlieha premlčaniu. Pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je zákonom ustanovená kombinovaná premlčacia doba a to subjektívna (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a objektívna (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne na sebe nezávisle a ich plynutie

a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba je 2 - ročná a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku oprávneného týkajúcu sa jeho vedomosti o bezdôvodnom obohatení a vedomosti o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná vedomosť oprávneného (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Cdo 145/2004, sp. zn. 1 Cdo 67/2011, R 25/1986).

61. V prípade plnenia bez právneho dôvodu je začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby viazaný na moment, kedy sa oprávnený dozvedel, že právny dôvod na plnenie nebol od začiatku daný. Počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nie je možné automaticky stotožňovať so začiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby, t.j. momentom vzniku bezdôvodného obohatenia. Je zrejmé, že v danom prípade bol medzi žalobcom a veriteľom Consumer Finance Holding, a.s. úverovou zmluvou z roku 2006 založený spotrebiteľský záväzkový vzťah v ktorom princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa, čo vyslovil aj NS SR v uznesení vo veci 6 MCdo 9/2012.

62. Nemožno si nevšimnúť, že úprava v ust. § 107 Občianskeho zákonníka je všeobecnou úpravou ktorá platí tak pre režim spotrebiteľských ako aj nespotebiteľských vzťahov pričom pokiaľ ide o začiatok plynutia premlčacích dôb, táto úprava je bez ohľadu na spoločenský vývoj a zmeny (a novú oblasť spotrebiteľského práva a judikatúru Súdneho dvora aj vo vzťahu k premlčaniu v spotrebiteľských vzťahoch) v podstate totožná ako v čase, keď sa Občiansky zákonník prijímal (podľa § 107 ods.1 a 2 OZ účinného od 1.4.1964 právo na vydanie neoprávnene získaného majetkového prospechu sa premlčí za rok odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že majetkový prospech bol neoprávnene získaný a kto ho získal. Najneskoršie sa právo na vydanie neoprávnene získaného majetkového prospechu premlčí za tri roky, a ak ide o prospech získaný úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď k neoprávnene získanému majetkovému prospechu došlo.

63. Ani výklad ust. § 107 Občianskeho zákonníka, tak ako žiadneho ustanovenia nemôže byť mechanický, schématický, pričom de lege ferenda je zaiste na zváženie, či by nemala byť prijatá komplexná, samostatná úprava premlčania pre špecifické spotrebiteľské vzťahy namiesto rôznych ad hoc zásahov a zmien (ako bolo v minulosti napr. ust. § 5b zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo v súčasnosti § 54a Občianskeho zákonníka).

64. V danej právnej veci bezdôvodné obohatenie vzniklo v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru zo zmluvy, pri uzavretí ktorej bol spotrebiteľ zavádzaný pokiaľ ide o skutočnú výšku úveru a ktorá navyše obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Doposiaľ nebola prekonaná judikatúra súdneho dvora Európskej únie o existencii nezanedbateľného nebezpečenstva, že priemerný spotrebiteľ nepoukáže na neprijateľnosť zmluvnej podmienky v čase jej uzatvárania (porov. spojené prípady C-240 až 244/98). Tým sa ale zákonite natíska otázka, že ak takéto obavy existujú v čase vzniku zmluvy, o čo menšie obavy existujú v čase, keď spotrebiteľ vykonáva reálne plnenie z takejto zmluvy a zmluvnej podmienky.

65. Súd je toho názoru, že aj pri rešpektovaní zásady, že neznalosť zákona neospravedľuje, nie je možné spravodlivo žiadať od priemerného spotrebiteľa akým nepochybne žalobca je, aby pri podpise zmluvy, respektíve pri následných splátkach dojednaného úveru, mal skutočne skutkové vedomosti takého charakteru akými je absencia vyššie uvedených obligatórnych náležitosti v úverovej zmluve.

66. Je predsa úplne logické, že žalobca ako spotrebiteľ by asi sotva zaplatil tak vysokú sumu nad rámec jemu poskytnutej istiny úveru, ak by mal vedomosť, že platiť nemá. Ani spotrebiteľ nie je však chránený neobmedzenú dobu, ale len kým mu neuplynie objektívna premlčacia doba, ktorá začína plynúť bez ohľadu na to, či sa dozvedel o bezdôvodnom obohatení a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil.

67. Súd preto zásadne nemôže súhlasiť s názorom žalovaného, že už v čase, kedy došlo k plneniu nad rámec poskytnutej čiastky, žalobcovi začala plynúť premlčacia doba. Súd poukazuje na

rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky, ktorý v náleze IIÚS/2460/17 z 19.03.2018 zdôraznil subjektívny moment vedomostí oprávnenej osoby o rozhodných skutkových okolnostiach týkajúcich sa bezdôvodného obohatenia, pričom ustálil, že až momentom ukončenia súdneho konania týkajúceho sa spornej výpovede zo zmluvy, získala sťažovateľka (žalobkyňa v konaní pred všeobecným súdom) skutočnú vedomosť subjektívneho charakteru o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, a to aj za situácie, že samotná sťažovateľka túto zmluvu vypovedala. Spornosť tejto výpovede zo zmluvy o poskytovaní elektronických služieb a okolnosť, že táto spornosť bola riešená v inom konaní na všeobecnom súde, bola pre Ústavný súd Českej republiky dostatočným dôvodom pre „posunutie“ začiatku plynutia premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia až do momentu skončenia tohto súdneho konania pred všeobecným súdom. Ústavný súd teda neakceptoval závery všeobecných súdov o tom, že o rozhodujúcich skutkových okolnostiach mala sťažovateľka (žalobkyňa) vedomosť už pred týmto súdnym konaním o neplatnosť výpovede zo zmluvy o poskytovaní elektronických služieb, pretože sama túto zmluvu vypovedala. Spornosť tejto okolnosti vnímal aj Ústavný súd Českej republiky v kontexte bezpečnej subjektívnej vedomosti sťažovateľky (žalobkyne) o všetkých rozhodujúcich okolnostiach právne významných pre bezdôvodné obohatenie.

68. Súd v tomto smere poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 430/2018 zo dňa 05.12.2018 (v skutkovo totožnej veci, ktorá bola vedená na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn.22Co/53/2017) v ktorom podporil úvahy odvolacieho súdu o tom, že žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až od Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS, ktoré uvedenú skutočnosť potvrdilo aj písomne. V zmysle vyššie uvedeného odvolací súd v tejto inej veci (22Co/53/2017 Krajského súdu v Prešove) uvažoval so začiatkom plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia od momentu konzultácie a poučenia daného žalobkyni v danej veci združením na ochranu spotrebiteľa, a takéto úvahy odvolacieho súdu považoval za ústavne konformné aj ústavný súd, keďže sťažnosť podaná žalovanou v tejto veci odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

69. V tu súdenom spore v súvislosti s posudzovaním behu 2 ročnej subjektívnej premlčacej doby nebol zistený žiaden dôvod spochybňujúci tvrdenie žalobcu, že o skutočnosti, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil sa dozvedel od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v októbri 2018, na dôkaz čoho predložil prehlásenie daného združenia zo dňa 26.10.2018 (čl.26 spisu).

70. Súd tak mal za preukázané, že o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného sa žalobca dozvedel až v roku 2018 od Združenia HOOS na ktoré sa obrátil. Preto ak žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobca podal na súde dňa 17.05.2019, súd konštatuje, že sa tak stalo v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, pretože o bezdôvodnom obohatení sa preukázateľne dozvedel najskôr v októbri 2018. Žiaden dôkaz o opaku (napr. skoršiu komunikáciu v ktorej by ho žalobca žiadal o vydanie bezdôvodného obohatenia a podobne) žalovaný nepredložil na rozdiel od žalobcu, ktorý na svoje tvrdenia predložil listinný dôkaz- prehlásenie daného Združenia HOOS.

71. Súd preto zástava názor, že subjektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, kedy oprávnený zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodiť vznik bezdôvodného obohatenia na strane zodpovedného subjektu a orientačne aj jeho rozsah tak, aby bolo možné približne určiť výšku náhrady v peniazoch. Vyžaduje sa pritom skutočná, nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Nie je podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa oprávnený subjekt pri náležitej starostlivosti musel alebo mohol dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ale to, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedel. Rozhodujúci je teda subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa neviaže na čas, od kedy sa žalobca dozvedieť mal a mohol s poukazom na to, že mal poznať právo, ale na okamih, kedy sa žalobca skutočne dozvedel že na jeho úkor sa žalovaný bezdôvodne obohatil, teda vtedy, kedy mal žalobca k dispozícii údaje, ktoré mu umožňovali podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, teda keď sa dozvedel, že právny dôvod na plnenie úrokov a poplatkov zo zmluvy nebol od začiatku daný (k tomu pozri napr. uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn.18CoCsp/15/2020).

72. Za týchto okolností treba prisvedčiť názoru žalobcu v predmetnej veci, že začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia by mal byť v súlade s vyššie

uvedenou judikatúrou posunutý na moment, kedy sa žalobca skutočne dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia, čo v prejednávanej veci možno posunúť na moment, kedy získal potrebné informácie od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS.

73. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe súd poukazuje na to, že Občiansky zákonník v § 107 ods. 2 rozlišuje dve rôzne dĺžky lehôt vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe, pričom to, ktorá z nich bude aplikovaná na ten-ktorý prípad bude závisieť od toho, akým spôsobom bolo získané bezdôvodné obohatenie. Občiansky zákonník síce v uvedenom ustanovení hovorí o bezdôvodnom obohatení získanom úmyselne, avšak v uvedenom a ani v inom ďalšom ustanovení nevymedzuje podstatu úmyselného konania. Z uvedeného dôvodu preto treba z hľadiska právnej teórie vychádzať z právnej úpravy úmyselného zavinenia podľa definície úmyselného zavinenia upravenom v Trestnom zákone. O priamy úmysel tak ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne ho aj získať chcel. O nepriamy úmysel ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného obohatil, vedel, že svojím konaním obohatenie, ktoré mu nepatrí, môže získať a s týmto následkom bol pre prípad, že nastane, uzrozumený. Pre oba prípady je rozhodujúcim znakom úmyslu predchádzajúca vedomosť subjektu, ktorý sa neoprávnene obohatil o tom, že svojím konaním získava alebo môže získať hodnoty vyjadriteľné v peniazoch, ktoré mu nepatria.

74. Ďalej vo vzťahu k aplikovaniu 10-ročnej alebo 3-ročnej objektívnej premlčacej doby a vo vzťahu k poukazu žalovaného na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn.1Cdo/238/2017 súd uvádza, že z uvedeného rozhodnutia v žiadnom prípade nevyplýva záver o nemožnosti aplikácie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby. Najvyšší súd SR konštatoval, že samotné všeobecné skutočnosti o profesionálnom podnikateľskom postavení subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch, samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel veriteľa, preto je nutné dôsledne skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas konania protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. S poukazom na uvedené závery Najvyššieho súdu, ako aj na závery súdu možno mať za to, že na strane žalovaného ide minimálne o nepriamy úmysel, a preto je dôvodné aplikovať na predmetný prípad 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, ktorú je potrebné počítať od úhrady poslednej splátky žalobcom. Sám žalovaný vo svojej námietke premlčania potvrdil, že poslednú splátku žalobca uhradil dňa 19.1.2011, a keďže žaloba bola podaná dňa 17.05.2019, bola podaná aj v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby.

75. Vo vzťahu k tomu, kto nesie dôkazné bremeno súd poukazuje na bod 42. v spojení so záverom Písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-485/19 zo dňa 07.10.2019, kde Európska komisia uviedla, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekálých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať tak, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie plnenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekalej zmluvnej podmienky má pre uplatnenie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa.

76. Na tomto mieste súd poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-449/13, CA Consumer Finance SA proti Ingrid Bakkausovej a spol., v ktorom sa okrem iného uvádza, cit.: „...Ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že: jednak bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej dôkazné bremeno nesplnenia povinností upravených v článkoch 5 a 8 smernice 2008/48 zaťažuje spotrebiteľa, ...“

77. Podľa názoru súdu je nemysliteľné, aby dôkazné bremeno ohľadne preukázania úmyslu dodávateľa bezdôvodne sa obohatiť zaťažovalo spotrebiteľa. Veriteľ ako osoba podnikajúca na finančnom trhu mal odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytoval svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti má okrem iného i poskytovanie úverov, teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov, obzvlášť pokiaľ ide uvádzanie obligatórnych náležitostí podľa zákona č. 258/2001 Z. z. v zmluve o spotrebiteľskom úvere. V zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 1/1993 Zb. o Zbierke zákonov platnom a účinnom do 31.12.2015, o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných

právných predpisov je nevyvrátiteľná (od 01.01.2016 túto problematiku upravuje § 15 zákona č. 400/2015 Z.z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky).

78. Pôvodný veriteľ ako nebankový subjekt mal dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V čase uzatvorenia zmlúv platila pri spotrebiteľských úveroch úprava vyžadujúca uvádzať správnu hodnotu RPMN. Tieto zákonom vyžadované osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere dodržané neboli, došlo k nesprávnemu určeniu výšky úveru a zmluva obsahovala aj neprijateľné zmluvné podmienky. Žalovaný sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie takejto zmluvy svojom právnym predchodcom nemôže zbaviť ani poukazom na princíp neznalosť zákona neospravedlňuje a uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobcu. Rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch práve zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Ak veriteľ ako subjekt dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov, v rozpore so zákonom nedodrží predpísané náležitosti zmluvy spôsobujúce, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, jeho konanie nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Je skutočne veľmi ťažko uveriť, aby veriteľ nemal vedomosť o tom, čo môže spôsobiť uzavretím zmluvy bez uvedenia správnej výšky RPMN a postupom, kedy do výšky úveru a výšky splátok započíta poplatok, o ktorom súčasne klamlivo tvrdí, že sa zaplatil v hotovosti zjavne motivovaný snahou obísť zákonné obmedzenia a limity a že by pre prípad, že sa tak stane, nebol s tým uzročený.

79. Uvedené konštatovanie nie je osamelým názorom tunajšieho súdu, opiera sa o ustálenú rozhodovaciu prax Krajského súdu v Prešove z obdobia už po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn.1Cdo/238/2017, pričom ide o rozhodnutia (napr.20Co/3/2020, 18CoCsp/15/2020, 3CoCsp/26/2020, 5Co/83/2019, 10Co/72/2019, 13Co/105/2019, 22CoCsp/46/2020, 7CoCsp/6/2020) v ktorých sa Krajský súd v Prešove podrobne a presvedčivo vysporiadal s názorom uvedeným v tomto rozhodnutí Najvyššieho súdu.

80. Súd sa plne stotožňuje s uvedeným rozhodnutiami Krajského súdu v Prešove zdôrazňujúcimi potrebu aplikácie 10 - ročnej premlčacej doby vyplývajúcej z ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri absencii obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Aj v úplne aktuálnych rozhodnutiach tohto súdu bolo potvrdená táto rozhodovacia línia (viď napr.22CoCsp/46/2020 zo dňa 23.3.2021, 12CoCsp/37/2020 z 11.3.2021, 1CoCsp/1/2021 z 18.2.2021).

81. Konanie veriteľa pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi, nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka a zákona o ochrane spotrebiteľa zameranými na ochranu spotrebiteľa. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Súd má preto za to, že právo žalobcu v celej výške uplatnené bolo tak v subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej dobe a teda nie je premlčané. Ak veriteľ konal v rozpore s dobrými mravmi, potom za takýchto okolností aj námietka premlčania vznesená zo strany žalovaného (aj ak by bola dôvodná, čo však nie je) bola by výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi, išlo by o zjavné zneužitie práva (podporne rozsudok NS SR sp.zn.1Cdo/203/2018).

82. O správnosti uvedených záverov by už aktuálne nemali byť pochybnosti, keď žalobca správne poukázal na aktuálny rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 22. apríla 2021 C-485/19 Profi Credit Slovakia,ECLI:EU:C:2021:313, v ktorom tento súd v prvom výroku rozsudku konštatoval: „Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnenne zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“

83. Súd v tejto súvislosti tiež rovnako ako to uviedol už pri predbežnom právnom posúdení veci na pojednávaní dňa 25.9.2020 poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora z 9.7.2020 v spojených veciach C-698/18 a C-699/18.

84. Pokiaľ ide o tú časť žaloby žalobcu, v ktorej sa domáhal určenia neprijateľných zmluvných podmienok, tak aj v tejto časti mal súd žalobu za dôvodnú. Súd sa po vykonanom dokazovaní stotožňuje s názorom žalobcu, že jedná sa v danom prípade o neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľskej zmluve.

85. Podľa § 23a ods.1 a 2 zákona č.634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného k 26.1.2006 spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu (§ 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov) sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.

86. Podľa § 6 ods.3 zákona č.634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného k 26.1.2006 predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie konanie, ktoré

a) je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby,

b) môže privodiť ujmu účastníkovi obchodného vzťahu pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklostí a praxe a pri ktorom sa využíva najmä omyl, lesť, vyhrážka, výrazná nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

87. Podľa § 8 ods.1 zákona č.634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného k 26.1.2006 nikto nesmie klamať spotrebiteľa, najmä uvádzať nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepresné, nejasné, dvojzmyselné alebo prehnané údaje alebo zamlčať údaje o skutočných vlastnostiach výrobkov alebo služieb alebo úrovni nákupných podmienok.

88. Podľa § 53 ods.1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 26.1.2006 (kedy bola uzavretá zmluva o úvere) spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia.

89. Podľa § 53 ods.4 Občianskeho zákonníka a v znení k 26.1.2006 neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

90. Zmluva uzavretá so žalobcom má podobu vopred veriteľom predtlačenej formulára. Pri spotrebiteľských zmluvách platí vyvrátiteľná právna domnienka, že každá zmluva medzi spotrebiteľom a dodávateľom sa nepovažuje- pokiaľ nie je poskytnutý dôkaz o opaku - za dojednanú individuálne, ale sa považuje za štandardnú (adhéznou) zmluvu. Túto domnienku nie je povinný vyvracať spotrebiteľ, ale dodávateľ. Aj čl.3 ods.4 smernice 93/13/EHS zakotvuje, že keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že zmluvnú podmienku dojednal individuálne, dôkaz tohto tvrdenia zaťažuje predajcu alebo dodávateľa na čo v prípade sporu musí prihliadať aj súd. Podporne viď napr. komentár k § 53 Občianskeho zákonníka autorov JUDr. Imrich Fekete, CSc. JUDr. Martina Feketeová, Občiansky zákonník, prehľadný komentár, EPOS, Bratislava 2012 strana 197 z ktorého súd citoval.

91. Pokiaľ teda ide o otázku, či predmetná zmluva v časti svojich formulárových, predtlačenej prehlásení je zložená z individuálne vyjednaných zmluvných podmienok, súd nezistil prekážky na vykonanie súdnej kontroly zmluvných podmienok podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný neunesol dôkazné bremeno, že by tieto zmluvné podmienky boli individuálne vyjednané. S výnimkou údajov o individualizácii úveru spotrebiteľ nijako nemohol ovplyvniť obsah zmluvy, všetky ostatné časti zmluvy vrátane dojednaní o manipulačnom poplatku a zmluvnej pokute sú dodávateľom vopred pripravené bez možnosti ich vylúčiť, alebo ovplyvniť ich obsah. Preto nemožno urobiť iný záver ako ten, že nešlo o individuálne dojednanie, ale o vopred predformulované dojednanie s ktorými súhlas či nesúhlas mohol spotrebiteľ vyjadriť len tak, že zmluvu ako celok buď akceptovať bude alebo nie. Za typovú zmluvu nie je možné považovať iba samotné obchodné podmienky alebo zmluvu písanú drobným písmom a na naplnenie individuálne dojednaných podmienok nestačí, že na prečítanie návrhu zmluvy mal spotrebiteľ dostatok času. Dôkaz individuálneho vyjednanie už potom v žiadnom prípade

nemožno vyvodiť z toho, že spotrebiteľ zmluvu podpísal, teda súhlasil s ňou, keďže taký záver by celú úpravu prieskumu neprijateľných zmluvných podmienok a ich individuálneho vyjednaní či nevyjednaní v prípade písomných, teda vždy spotrebiteľom podpísaných zmlúv robil nepoužiteľnou. Za typovú zmluvu, ktorá sa používa vo viacerých prípadoch (štandardná, formulárová) treba považovať nielen všeobecné obchodné podmienky, ale aj predformulované znenia rôznych variant zmlúv, resp. zmluvných ustanovení. Súd si uvedomuje, že je problematické individuálne vyjednávanie zmluvných podmienok u zmlúv, ktoré sa dojednávajú vo veľkom počte, čo je prípad úverových zmlúv uzatváraných v stovkách či tisícoch. Nič nebráni, aby jedna strana kontraktu pripravila a predtlačila text zmluvy, avšak zákon venuje mimoriadnu pozornosť práve tomu, aby spotrebiteľ nielenže mal možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy s jej dojednaniami, ale aby aj reálne mohol ovplyvniť ich obsah (napríklad slobodným vyznačením alternatívy súhlasím - nesúhlasím), pričom v danom prípade žalovaný nepreukázal, žeby s výnimkou dojednaní o výške úveru a jeho hlavných parametroch spotrebiteľ mal možnosť zmluvné dojednanie ovplyvniť, či zo zmluvy vylúčiť.

92. Princíp ochrany spotrebiteľa vyžaduje tiež transparentnosť zmluvných dojednaní, ktoré sú spotrebiteľovi predkladané k podpisu. Podľa názoru súdu v súvislosti so zmluvnou podmienkou o manipulačnom poplatku a zmluvnej pokute nemožno hovoriť o transparentnom, určitom a zrozumiteľnom (§ 37 ods.1 Občianskeho zákonníka) dojednaní. Manipulačný poplatok v zmluve je len uvedený ako „manipulačný poplatok s DPH 1.190,-Sk splatný po ukončení zmluvného vzťahu“ bez toho, aby bol akokoľvek obsahovo konkretizovaný, špecifikovaný, definovaný, o aký poplatok má vlastne ísť, ak spotrebiteľ okrem toho mal navyše platiť aj spracovateľský poplatok.

93. Ak sa v zmluve uvádzajú dva rôzne poplatky (spracovateľský splatný pri uzavretí zmluvy, manipulačný splatný po ukončení zmluvného vzťahu) vo výške spolu 3.800,-Sk (takmer 3 % istiny úveru- 137.189,-Sk) bez toho, aby boli akokoľvek špecifikované v tom zmysle, aké skutočné, materiálne plnenie za ne spotrebiteľ dostáva, resp. má dostať, tak potom nie je urobené zadost' ani ust. § 53 ods.3 písm. a) Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 26.1.2006 podľa ktorého za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy.

94. Na podporu svojho záveru o neprijateľnosti a netransparentnosti, neurčitosti daného manipulačného poplatku súd poukazuje napr. aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.6Co/164/2016 z 25.7.2017. Neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky týkajúcej sa predmetného poplatku je možné vyvodiť z generálnej klauzuly uvedenej v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a tiež v súvislosti s porušením princípu dobrých mravov. V tejto súvislosti nemožno opomenúť, že ide vlastne o situáciu typickú ako je judikovaná v rozsudku Vrchného krajského súdu v Karlsruhe z 03.05.2010 sp. zn. AZ 17 U 192/2010, v ktorom tento súd konštatoval, že ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľa, pričom je pre spotrebiteľa vždy neprijateľné spolplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak, tieto sú poskytované vo vlastnom záujme dodávateľa.

95. Tento poplatok nijako nie je vylúčený zo súdneho prieskumu neprijateľných zmluvných podmienok z dôvodu podľa § 53 ods.2 Občianskeho zákonníka podľa ktorého ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia. K tomu podporne pozri aj napr. JUDr. Jaroslav Krajčo, Občiansky zákonník pre prax (komentár) Judikatúra NS SR, NS ČR, ESD, ESLP, vydavateľstvo EUROUNION, máj 2015 strana 710, komentár k § 53 ods.1 veta druhá, cit' Výnimka spravidla nebude postihovať dojednanie na základe tzv. formulárových zmlúv, pri uzatváraní ktorých spotrebiteľ nemal možnosť ich obsah ovplyvniť. Pre možnosť uplatniť výnimku však zákon vyžaduje (pozri § 53 ods.1 veta druhá) aj to, aby hlavný predmet plnenia a cena boli v zmluve jasne, určito a zrozumiteľne vyjadrené.“ Súd už vyššie uviedol prečo dojednanie o poplatku nepovažuje za jasne, určito a zrozumiteľne vyjadrené.

96. V danom prípade žalobca nepochybne mal záujem o poskytnutie úveru od veriteľa na financovanie doplatku ceny auta vo výške 137.189,-Sk. Hlavným predmetom jeho záujmu teda bolo poskytnutie úveru v tejto výške. Daná dohoda o poplatkoch podlieha prieskumu súdu podľa § 53 Občianskeho zákonníka, keďže tieto spolplatené „služby“ nie sú hlavným predmetom plnenia, pričom cieľom zákonodarcu nebolo vylúčiť z preskúmania z hľadiska neprijateľnosti vedľajšie zmluvné cenové dojednanie, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že nie je výnimočnou situáciou, kedy sa dodávatelia práve ich netransparentným zakomponovaním do formulárových spotrebiteľských zmlúv snažia získať neprímeraný majetkový prospech od spotrebiteľov.

97. Netransparentné a neprijateľné je aj dojednanie o zmluvnej pokute. To je doslova skryté v závere zmluvy, v časti Spoločné ustanovenia v husto písanom súvislom texte bez toho aby dojednanie o zmluvnej pokute bolo akokoľvek označené, či oddelené, pričom podľa tohto dojednania „V prípade akéhokoľvek predčasného ukončenia zmluvy sa dlžník zaväzuje uhradiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške účelne vynaložených nákladov súvisiacich s poskytnutím pôžičky, max. do výšky 15 % z kúpnej ceny predmetu financovania“. Toto ustanovenie je jednak neurčité, netransparentné, keď vôbec nevymedzuje na aké „predčasné ukončenie zmluvy“ sa viaže (podľa takého znenia by mohol dlžník platiť pokutu aj pri dôvodnom predčasnom ukončení zmluvy z jeho strany, či bezdôvodnom zo strany veriteľa) ani nijako nevymedzuje „účelne vynaložené náklady súvisiace s poskytnutím pôžičky“ do ktorých by si tak dodávateľ mohol započítať v podstate čokoľvek (hoci podľa § 53 ods.3 písm.j/ Občianskeho zákonníka sú neprijateľné dojednania, ktoré určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená až v čase ich splnenia) pričom ak dojednanie uvádza, že zmluvná pokuta je max. do výšky 15 % z kúpnej ceny predmetu financovania tak aj to je neurčité, keďže nie je zjavné, či sa myslí celá kúpna cena (teda aj tá časť ktorú ako akontáciu hradil žalobca pri podpise zmluvy) alebo len tá ktorá je predmetom úveru, a ak áno, ktorá potom, keď súd už uviedol, že veriteľ klamlivo k istine započítal aj spracovateľský poplatok.

98. Ide o neprijateľnú, neprimeranú sankciu, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a je preto neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka a takou v zmysle daného ustanovenia je aj dojednanie o manipulačnom poplatku, preto súd aj čo do určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok žalobe vyhovel. Skutočnosť že zmluva bola úplne splnená, nebráni overeniu nekalej povahy podmienok uvedenej zmluvy (viď rozsudok Súdného Dvora spojených veciach C-698/18 a C-699/18).

99. Zo všetkých uvedených dôvodov preto súd žalobe žalobcu po jej čiastočnom späťvzati vyhovel.

100. Čo sa týka rozhodnutia o trovách konania, v danom prípade boli do jedného konania spojené viaceré samostatné nároky so samostatným skutkovým základom, ktoré mohli byť predmetom samostatných konaní, kde preto úspech a neúspech je podľa názoru súdu pri každom nároku potrebné posudzovať samostatne (1./ určenie, že úverová zmluva je bezúročná a bezpoplatkov, 2./ vydanie bezdôvodného obohatenia pôvodne vo výške vo výške 6.976,04 eur, 3./ určenie neprijateľných zmluvných podmienok).

101. V prípade ak súd prejednáva v spoločnom konaní viacero právnych vecí, považuje sa pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania každá z týchto vecí za samostatnú. V takom prípade treba samostatne posúdiť mieru úspechu a neúspechu strán, ďalej zvážiť, či neúspech nebol len v nepatrnej časti alebo či rozhodnutie o výške plnenia nezáviselo od znaleckého posudku alebo úvahy súdu a to samostatne vo vzťahu ku každej z týchto vecí. Uvedené konania o čiastkových nárokoch majú totiž spoločné iba to, že sa o nich rozhoduje v jednom konaní (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 11. októbra 2012, sp. zn. 3 M Cdo 11/2011).

102. Čo sa týka vydania bezdôvodného obohatenia, v tejto časti konania výsledok je taký, že v časti úspech mal žalobca a v časti žalovaný, pričom pomer úspechu a neúspechu je cca pol na pol, preto súd v zmysle § 255 ods.2 CSP vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania v tejto časti. Čo do zaplatenia sumy 3.300,17 eur a úroku z omeškania z tejto sumy totiž konanie bolo zastavené procesným zavinením žalobcu pre späťvzatie žaloby nie pre správanie žalovaného, teda v uvedenom rozsahu žalobca nemal úspech, ten mal žalovaný a vo zvyšku, čo do zaplatenia sumy 3.675,77 eur kde žalobe bolo vyhovené bol úspešný žalobca. Ak žalobca žiadal priznať úspech v rozsahu 5,38 %, tak tu súd poukazuje na § 255 ods.2 CSP, princíp racionality v práve a ustálenú súdnu prax, podľa ktorej rozdiel v úspechu a neúspechu len do 10 % vedie k rozhodnutiu, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

103. V časti o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, lebo trovy tejto časti konania sú plne konzumované konaním o vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže od začiatku sporu bola otázka bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru riešená žalobcom len ako predbežná otázka k vydaniu bezdôvodného obohatenia a žalobca ju urobil predmetom samostatného konania až v jeho samom závere, čo okrem iného odôvodňuje nepriznanie náhrady trov tejto časti aj v zmysle § 257 CSP pre dôvody hodné osobitného zreteľa.

104. V časti konania o určenie neprijateľných zmluvných podmienok bol žalobca plne úspešný, preto tu má v zmysle § 255 ods.1 nárok na náhradu trov konania a preto v súlade s § 262 ods.1 CSP súd o nároku na náhradu trov konania tejto časti konania rozhodol vo výroku VIII tohto rozsudku tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v tejto časti v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods.2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.